

бой преднитѣ позиции, когато нѣматъ намѣрение да ги защищаватъ упорно. Атакующия, слѣдъ като отхвърли защитницитѣ на таквазъ позиция, може по петитѣ на отстъпающитѣ да достигне и до главната.

Зимуванието на Шипченскитѣ върхове.

Слѣдъ боя на 5-ий септемврий, на Шипченската позиция настѣпва единъ периодъ на относително спокойствие, който се продължава до послѣднитѣ числа на декемврий мѣсець.

У русситѣ, слѣдъ несполукитѣ на 30 й августъ подъ Плѣвенъ, всичкия интересъ се съсредоточи главно на този послѣдния пунктъ. Отъ Руссия бѣха повикани нови подкрѣпления въ лицето на Гвардейския и Гренадерски корпуси, които се прѣдзначаваха, главно, за операциитѣ срѣщу Плѣвенъ и источния фронтъ. Въ очакванието на тия подкрѣпления, въ руската главна квартира, бѣха взели рѣшение да прѣминатъ пакъ къмъ строга отбрана. По всячко се виждаше, че войната ще се продължи и прѣзъ зимата. Генералъ Радецки получи здповѣдъ да продължава фортификационното усиление на своята позиция и да се държи на нея строго отбранително.

Сжщото произлизаше въ това врѣмя и у турцитѣ. Слѣдъ блѣскавитѣ успѣхи на Османъ паша въ края на августъ мѣсець, въ Цариградъ погледнаха на Плѣвенската турска армия като на якоръ за спасение на Империята. Всички свободни войски, които по прѣди се назначаваха за Шипка, сега бидоха насочени къмъ София, а отъ тамъ прѣзъ Орхание за Плѣвенъ. Шипка съхрани сега и за турцитѣ само второстепененъ интересъ. И тѣ рѣшиха да се ограничатъ тукъ само съ удържанieto на заетата позиция.